

A megtaláló nem vár jutalmat

*„keresem a becsületes megtalálót
az én becsületes meglelőmet”
(Zs. Nagy Lajos: Elvesztem)*

1 Lapszámunk Zs. Nagy Lajos emlékezetének szánt blokkját Szászi Zoltán állította össze. Az itt szereplő, jobbára eddig publikálatlan, Zs. Nagy halála előtti hetekben készült fotókat a szerző, M. Nagy László bocsátotta rendelkezésünkre. (A szerk.)

Az a nagy és nyomasztó igazság, kissé nagyon szégyellem magam. Amiatt főleg, hogy az elmúlt években, bár többször is átgurultam egykori élő és haló helyed, azaz Zsély falu főutcáján a temető mellett, szinte rálátva a sírodra, valami biztosan érdemtelen és biztosan nem annyira fontos dolog, de mégis mindig mindennél fontosabb napi teendő miatt, mégsem álltam meg egy percre sem, hogy legalább a napi felest becsepegtessem a fejfádhhoz, igen, a te fejfádhhoz Zs. Nagy Lajos¹. Más nemigen szokott ilyesmit csinálni, én már néhányszor elkövettem ezt. Valami olyasmi rémlik, én egyszer, még a pozsonyi ritka, de annál intenzívebb találkozások egyikén mintha ígértem volna neked olyat, ha meghalsz, s ha túléllek, akkor minden adandó alkalommal kimegyek a sírhoz, ha arra járok, és egy féldeci borovicskát szépen lassan becsepegtetek a fejfádhhoz. Ugyanúgy, mint Dúdnak szoktam ezt megtenni, általában Márton napján, mikor a Vashegyet takaró három fenyő éppen csak kilátszik a Túroc völgyében hempergő ködből. Neki, virágot evő barátodnak, a festőnek, akit úgy elsirattál, mindig egy lapos flaskát állítok be, óvatosan megtekert nyakkal a dereski temetőbe kicipelt andezit kőszív tövébe. Hadd folyjék! De csak lassan, csak szépen, nyugodtan, idő az van, minden cseppjét ki kell élvezni az életnek és az itálnak.

Szóval, az van, hogy kedves Zs. Nagy Lajos, mostan éppen az bánt, hogy szégyellem magam. Bocsánatom a bűnre, hogy majdnem elfelejtettelek, s majdnem elveszítettelek, talán az lenne, hogy magam is benéztem a túloldalra egy pillanatig, de aztán visszavonulót fújtak nekem az angyalok, akikkel Te olyan sokat paroláztál írásaidban. Amúgy meg nagy csalódás az egész túloldal, Te sem vártál egy habos kriglivel, semmi zene, semmi fény, semmi multság és vidámító szférázümmögés, hanem az egész csak egy nagy feketeség volt, minden kifutás híján, Dante és Vergilius látványos tájai helyett csak a horror vacui, lekapcsolt agyamban apró villámlások. Az ébredéskor az aneszteziológiai osztály intenzív gondozásúaknak fenntartott szobájának faliórája, egy bajuszos ápoló fogadott az innenső oldalon, de azért mégis inkább visszajöttem még egy kicsit.

Most képzeld el, ha már így itt vagyok, mégsem én, nem én tudok a becsületes megtalálód lenni. Csak már tavaly jutott eszembe az, hogy

ha lennél, nyolc iksz korú lennél, és így illik, illene egy laudációt megejteni rólad. Tavaly persze tavaly maradt és teljesítetlen lett a felköszöntés, hát így szeretném ezt most pótolni. Meg ne lepődj, néhány barátod, pályatársad fejében máig helyet foglalasz, máig dolgozik annak a garabonciás alaknak a képe, aki most meg, mint valami kovász, megint előbugyogott és sorba rakta a szavakat. E barátok hozzád, rólad, általad ihletett írásaival próbáljuk most megtenni az elmaradt, de mindig aktuális köszöntést.

Akkor most **boldog 81-et!** Az idő egy idő után nem számít, ahogy a helyzet sem. S miként Esterházy Péter írja: „Bizonyos szint fölött nem süllyedünk bizonyos szint alá.” Erre egyetlen kivétel az a sajnálatos eset, mikor az ember porhüvelyét (egyszerre milyen fennkölt és mennyire üres szó, szó szerint is) bizonyos csomagolási és raktározási eljárások után a számára korábban járósintként kezelt felszín szintje alá süllyeszti, persze ezt már nem az ő szabad akaratából teszik vele, csak valami konvenció miatt. Mégse temetkezhetünk az égbe, mint a tibetiek, akiket felfalatnak a keselyűkkel. Bár, mintha rémlene, erre is volt egy kiszólásod egyszer a piaccsarnokban, ahol karcos bazini fehérbort szopogattunk, két gomolygás cigarettafüst között, hogy na, igen, nem biztos, hogy olyan gonosz dolog az, amit ezek a tibetiek csinálnak, minden csak szokás kérdése. Szóval mostanság már minden inkább csak rémlik. A dátumok meg szépen körbezártak. A csillaggal indító résznél 1935. szeptember 27-a áll. A kereszttel jelölnél 2005. június 11-e. (Képzeld, ez a mai internetes világ haláloz dátumát április 11-re teszi. Mintha a költészet napján haltál volna meg. Pedig inkább az lehet az igazság, hogy egy jó költő indult útnak a júniusi fényben.) Be nem töltött hét iksz, szóval nem hetvenkedhettél. Most meg nyolcvanegyelkedjél! Azt már most csak éteri alakban ugyan, de tedd! Üdvözet innen!

